

*Geloof
doet
delen*

**Laat je raken
door de blik
van de ander
en deel vanuit
Gods eindeloze
liefde**

Homiletische suggestie voor 24 oktober 2021

30^e zondag doorheen het jaar B

Missiezondag

missio

Moeilijke omstandigheden

De eerste lezing uit de profeet Jeremia en de antwoordpsalm van vandaag herinneren ons aan de moeilijke omstandigheden waarin het volk Israël leefde. Maar daar stoppen beide lezingen niet. Integendeel, ze leggen de nadruk op Gods aanwezigheid in ellende en op zijn heilswerk om hen ervan te verlossen. God “houdt van zijn volk”, horen we in de eerste lezing: Hij biedt troost, goede wegen, leiding. In de psalm horen we dat “de Heer grote wonderen doet”, dat mensen zullen “zingen en juichen”.

Ook de evangeliëlezing getuigt daarvan: die arme Bartimeüs was niet enkel blind, hij was volledig uitgesloten van de maatschappij. Volledig geïsoleerd klampt hij zich vast aan de laatste strohalm: Jezus. En dat loont. Want niet enkel kan hij weer zien, hij gaat ook weer bij de groep horen. Hij sluit zich immers aan bij Jezus om naar Jeruzalem te gaan.

De apostel Paulus herinnert ons er in de tweede lezing immers aan dat Jezus een belangrijke bemiddelaar is wanneer het aankomt op het doorgeven van Gods liefde. Hij is de ultieme hogepriester. Als Zoon van God kent Hij tegelijk onze kleinheden en ellende, maar kent Hij ook als geen ander Gods liefde. Hij opent voor ons steeds het perspectief, helpt ons in de reis naar de verre horizon.

Kijken we even naar onze situatie vandaag. Zijn we eerder lijdend, blind en hulpeloos? Of kunnen we zien, reizen, juichen en zingen? Hoe groot is ons geloof? Enerzijds ervaren velen onder ons moeilijkheden om rotsvast te geloven en zeker om daarvan te getuigen in onze samenleving. Anderzijds mogen we steeds vertrouwen op Gods aanwezigheid en zijn liefdevolle werk. Missio roept ons vandaag, op Missiezondag, op vooral te kijken naar dat laatste aspect en dat in de verf te zetten tot heil van velen.

God werkt door ons

We kunnen immers niet ontkennen dat God werkzaam is doorheen ons allen. Zijn liefde moet doorgegeven worden in onze woorden en daden. God heeft daarvoor onze mond, onze handen en onze voeten nodig. Hij leeft in ons hart, maar mag daar niet opgesloten worden. Daarvoor is zijn liefde veel te groot. Anders zou Jezus nooit ingegaan zijn op de roep van Bartimeüs, of zou de Barmhartige Samaritaan niet zo hulpvaardig zijn geweest.

In onze kleine daden of woorden van liefde wordt Gods grote barmhartigheid zichtbaar. Zo getuigen we van ons geloof, elke dag weer. Precies ons geloof zet ons aan om naar anderen toe te gaan, om alles wat we hebben en alles wie we zijn met hen te delen. Ja, geloof doet delen!

Natuurlijk stoten we daarbij soms op barrières. Dat was voor het volk Israël niet anders. In Psalm 126, de antwoordpsalm van vandaag, denkt het volk immers in de eerste plaats terug aan betere tijden, toen het echt de nabijheid en wonderen van de Heer voelde. Maar dan raapt het volk de moed weer bij elkaar en durft het God te vragen weer duidelijker zichtbaar te zijn. Het is eigenlijk een oproep aan elkaar om Gods liefde weer zichtbaar en voelbaar te maken. Het is een oproep om aan elkaar te vragen “Wat kan ik voor jou doen?”, zoals Jezus het aan Bartimeüs vroeg. Daarin schuilt een

eerste aspect van onze gedeelde missionaire zending, die we op Missiezondag in de kijker zetten. Samen met de hele wereldkerk roept Missio ons op om aan elkaar te vragen: “Wat kan ik voor jou doen, wat kan Gods liefde vandaag voor jou betekenen en hoe kan ik je die doen voelen?”

Verbondenheid binnen de Kerk

In de hele wereld probeert de Kerk dat op grote schaal mogelijk te maken. Ook daaraan herinnert Missio ons op deze Missiezondag. Daarom het tweede aspect van onze missionaire zending: verbondenheid binnen onze grote kerkfamilie. Het is goed om ook daar naar elkaar te luisteren, ons met elkaar te verbinden, om vreugde en zorgen te delen. We kunnen er een grote kracht uit putten.

Neem nu de Kerk in India, die Missio in ons land in de kijker zet. Ze vormt een zeer kleine minderheid, met slechts 1,4 % van de Indiase bevolking. Daarenboven wordt het leven haar niet makkelijk gemaakt: door een beperkte godsdienstvrijheid kan ze niet gaan en staan waar ze wil. En toch is ze zo aanwezig, zo zichtbaar. Tijdens de coronacrisis was ze bij iedereen die het moeilijk had. Vele priesters, religieuzen en leken bekochten dat zelfs met hun leven. In de voetsporen van pater Damiaan – zouden wij als Belgen zeggen – waren ze zo dichtbij zieken, dat ze zelf ziek werden. Is er een grotere betrokkenheid bij mensen, bij de samenleving mogelijk? Wat een prachtig voorbeeld voor ons, nu ook wij ons een minderheidskerk gaan voelen en op zoek gaan naar een nieuwe identiteit en aanwezigheid. Kardinaal De Kesel zei ook al enkele jaren geleden dat we misschien “een toontje lager moeten zingen, maar zeker moet blijven zingen”.

In eigen land moeten we elkaar hierin ondersteunen, elkaar aanmoedigen. Maar we moeten zeker ook onze broeders en zusters wereldwijd daarbij helpen. Hun evangelische inzet voor een warme kerkgemeenschap, voor kwetsbaren en voor de samenleving moet alle kansen krijgen. Daarom staat Missiezondag niet enkel voor spirituele verbondenheid met hen, maar ook voor een financiële solidariteit. Missio beheert het universele solidariteitsfonds van onze Kerk, waar kerkgemeenschappen van over de hele wereld steun uit kunnen krijgen voor hun evangelische inzet. Jij maakt dat mee mogelijk.

Zo kan straks elke kerkgemeenschap niet enkel *vragen* “Wat kunnen wij voor jou doen”, maar kunnen ze die vraag ook *beantwoorden*. Zo zal straks iedereen kunnen thuiskomen, kunnen juichen en een mooie toekomst hebben.